

Na tšecju njedzelu po tšjóch kralach.

Ta huada našeho Knjesa Jezom Khrysta a ta luboscž Boža a tón dostatk teho šwjateho Ducha budž š wami wšchitkimi! Hamjeń.

Wot duchomnych woporow kšchesczijanow w nowym sakonju rycžesche našcha pošlenja epistola. Wona naš wucžesche, kaš je nowy sakon wjele wyschšchi a krašnišchi, dnžli stary, niz jenož po tym, šchtož Bóh nam w nim daw a, ale tež po tym, šchtož w nim wot naš žada, dokelž wšchaš ta móž je wjele wjetšcha, kiž we naš kšchesczijanach džěla, hacž tamna móž běšche, pšhes kotruž bu něhdy Izraelski lud š dzerženju sakonja cžerjenn. Pšchetož ta móž, kotraž kšchesczijanšku wutrobu wodži, je šwjaty Duch, kiž do dušchow wuliwa luboscž Božu w Khrystušu Jezušu; wo tym Izrael hišcže nicžo njewjedžišche, a teho dla tež njemóžesche hišcže wot njeho žadane bycz wšchitko to, šchtož šo nětk žada wot naš kšchesczijanow.

To pak, moji lubowani, chžemy hišcže kusš bliže wobhladacz. Praschamy-li šo, šchto je krotke wopšchijecze zykeho sakonja, dha dyrbinny š Pawołom rjez: „Kónž pšchikasanja je luboscž š cžisteje wutroby a š dobrego šwědomnja a š praweje wěry“ (1. Timoth. 1, 5). A tež Knjes Jezuš praji: „Ty dyrbiš Boha, šwojeho Knjesa, lubowacz š zykej šwojej wutrobu, š zykej šwojej dušchu a š zykej šwojej myšlu; to je přenja a najwjetšcha kašú. Ta druha pak je tej runa: ty dyrbiš šwojeho bližšeho lubowacz jako šam šo. Na tymaj dvěmaj kašujomaj wižy zyky sakon a profetojo“ (Matth. 22, 37—40). Je dha to něšchto nowe, šchtož bychmy hakle š noweho testamenta nawukli? njesteja te šamšne šłowa hižom pola Mójsaša pižane (5. Mójs. 6, 5; 3. Mójs. 19, 18)? Haj, pižane tam steja, ale to pak tam njesteji pižane, kaš móže je jedny dzeržecz abo po nich cžinicž. To naš wopravdže hakle nowy testament wucži. Tón wot luboscže š Bohu praji: „lubujmy jeha, dokelž wón naš předy je lubowak“ (1. Jan. 4, 19), a wot luboscže š bratram: „wy najlubšchi, je naš Bóh tak lubowak, dha šo tež my bjes šobu lubowacz mamy“ (1. Jan. 4, 11). Haj, to cžiscže hinaš kšincži, jow nichtó